

DE POSTRIJDER

Huis C. VELGHE & Co

50-52, Maestrichterstraat, Tongeren.

DE BESTE STOFFEN. DE BESTE KLEEDEREN.

DER PROVINCIE LIMBURG

WEEKBLAD VERSCHIJNENDE ELKEN ZATERDAG.

BUREAU EN REDACTIE:
Drukkerij COLLEGE
Naam, Maatschappij
TONGEREN,
Postcheksnoering nummer 8485.
Telefoon 12.
Abonnementsprijs: fr. 12,50 per jaar, vooraf betaalbaar, 30 centimes het nummer.
Alle toezendingen van geld, brieven en aankondigingen, moeten franco gezonden worden aan den uitgever.

AANKONDIGINGEN.
Prijs per regel
Tusschen Afschrift- en Provinciepers
Voor meer dan één inschrijving, prijs volgens afschrift.

KLEINE AANKONDIGINGEN:
Van 1 tot 4 regels
Elke regel meer
Voor meer dan één inschrijving, prijs volgens afschrift.

Alle aankondigingen en mededeelingen moeten ons toekomen voor Dinsdagmiddag.

Nieuwe Tijd.

Men heeft gezegd dat met het einde van een wereldoorlog een nieuwe tijd aangebroken was. Onder menig ooglicht wordt zulke niet ten onrechte beweerd.

In de Vlaamse Akademie deed enkele jaren geleden een aantal uitwisselende vormen.

Na den wapenstilstand zijn de cinema's, welke reeds voor den oorlog nieuwe strekkingen aantoonde als paddestuiven uit de grond opgerezen. Het tooneel kwam meer in het bereik van het publiek der kleine beursen. De gebaren vervangen de woorden en men weet de gebaren zo sprekend te maken dat geen woorden behoeven gesproken te worden.

De kunst heeft er niet bij gewonnen en de smaak nog minder, maar de voorstellingen worden evengoed begrepen en de zenuwen worden sterker geprikkeld, wat vooral in den smaak valt.

Op vel het ander gebied zoekt men naar nieuwe en heviger zenuwprikkelingen.

De nieuwe uitvindingen door de middelen aan de hand om de hedendaagsche zinnen te bevredigen.

Telegraaf, telefoon, met of zonder draad, velos, autos, vliegtuigen, alles wordt benuttigd om de gewelddige aandoeningen te verwekken.

Men is er over t akkoord dat vele en auto-leers — worden van België en Frankrijk en plaatselijke kleine veldrijden, hals en beenspieren zijn. Dat is het dat overal die renners door duizenden worden opgewacht en bezocht en dat per telegraaf en telefoon bij elk «klap» de uitslagen naar de dagbladen worden gezonden omdat de lezers op afstand de rekers zullen kunnen volgen.

En er kan geen dorp-kerms meer plaats hebben of er moet een velokooers bij zijn.

Eene ronds van België vooft niet meer; men zegt dat de Toeringclub een uitstapje inricht naar Congo!

De gilden van St-Sébastien, St-Bartholomaeus enz. worden ook enkel rechtgehouden door eenige toegedane lichhebbers, maar men komt terug tot de spelen, welke Grieken en Romeinen beoefende in tijd van vrede en als oefening met het oog op den oorlog.

De Olympten kriegen langs om meer en meer moeten te graaf en telefoon de uitslagen overzamen ovensals die der voetballers, enkele jaren geleden hier nog onbekend en nu volop in zwang.

Weltra zal men vliegwedstrijden rond de wereld houden.

Intussen is niet men in alle grote steden worstelwedeftrijden in waar de kampvechten elkaar ten bloede en soms p n dood afkloppen en daar zijn duizenden en duizenden van uren verre gekomen, die zich misls hoog inkomend in dat barbaarsch schouwspel verheugen.

O! Ze zijn allen t akkoord dat het wreed en ongehoord is en dat men zulks zou moeten verbieden, maar ze gaan er toch allen gretig naar toe.

De wet verbiedt — terecht — de hanegvechten; op de straten plant men aan — terecht — e behandel de dieren met zachtheid maar men kan niet verbieden dat menschen elkaar dood slaan, volgens de regels der kunst, nog dat men paardenritten inricht tussehen Oostenide en Luik.

En dan bezint men den lof uit van de verijde beschaving onder twintigste eeuw!

Het Meidenvraagstuk

Zeker eene kwestie welke onze huidige huisvrouw menigmaal heeft schamkant gezet. Het volstaat in een damesgezelschap even dit onderwerp aan te raken om eene jermende was belang te hooren aaneffen.

Meiden! Eene echte nachtmerrie! Niet alleen is het een artikel dat langzaam aan verdwijnt, haast onvindbaar wordt, maar de zellizans speemans welke men nog aantref, zijn dan nog menigmaal zoo maar zus en zoo.

Een goede is een parel, die wordt zorgvuldig bewaard, ontzien, vertroeteld en zooveel mogelijk ingewilligd.

Wat wilt ge er dan aan doen? Jammer mevrouw, de meid die ik heb, is nu eenmaal een goede. Zij is veelig en werkt dik. Ja, en voor het overige daar moet men zijn oogen voor sluiten. Het hooge loon, het vele uitgaan, het zieh doen gelden, och! met anderen is het ook wat. De tijd is uit dat men het gedaan kreeg zoals men wilde.

Ja, inderhand, die tijd is uit. Een heele omkeer heeft zich in die omstandigheden voorgedaan. De oorlog zal men zeggen, want die krijgt zowat van alles en nog wat le fout; de oorlog nu juist zoo helesmaal niet alleen.

Het voorbeeld komt van boven. En hier in ligt de fout. Er is een tekort aan meiden, nu, nuchtsnis, zijn er niet minder meisjes of vrouwen dan vroeger welke daarvoor geschikt zijn. Ook zijn er nu wel zoveel die werken moet u om aan den kost te geraken.

Er is dus iets anders dat de vrouw heeft afgeleid van den huishoudelijken arbeid, iets dat haar uit haar eigen midden heeft weggekrut en haar andere bezaaansmidelen heeft verzekerd.

De opbouw van het fabriekswesen heeft hier aan het huishoudelijke personeel een kwaden slag toegebracht.

Zeker, maar alhoewel de hooge bonen, de beperkte arbeidskrachten en tamelijke onafhankelijke lijkheid welke de vrouw in de fabriek geeft, oorzaken zijn welke haar kunnen aanzetten het fabriekswesen te bevoeren en het huishoudelijke betere voorwaards niet de hoofdzaak, waaraan het eerste verkozten wordt boven het tweede.

Het ligt niet in den aard van de vrouw die voorkeur te geven aan de drukke bedrijvichheid der werkzamen, met de onzenuwrisse bevestigingen, die in zwaren omzagen met de brante grondstoffen en de menselijke vakkens, het doelvane van den mechanieken arbeid, en die dagen en uren aan het stuk, eene bezig held, steeds hie — minnert de hande, onderzocht — men dat alles wat het ware vruw. Elke in de vruw doet, dat zal zij niet te verkozten boven den huishoud. waarin zij haar eigen smaak en karakter tegegen kan.

En nochtans zijn wij het gebooren. Waars — om het te doen? Alle vruwen bij elkaar — oemen, welke fabriekwerker zal ten huidige deze zooveel vruwen als een meid? Welke fabriekster zal op het einde der maand, na afreoning van huisvesting en voeding, nog 200 tot 250 frank overhouden? Welke fabrieksvrouw houdt buiten haar voeding 14 tot 15 fr. per dag over? Zulke kan, nochtans, eene werkvrouw, Meer vruwen

tijd? Zoo druk zal het wel niet loopen. Welke dienstbode beschikt niet over hare vaste uitgangsdagen. Dat is het niet. Maar wel de aard van het werk, die afschrik inboezemt. Het huishoudelijke is er uit!

Wij hooren eens zeggen: «Meiden, dat is niet meer van onze tijd». Daar was wel iets waans in, maar nu juist niet in den zin waarop het bedoeld werd.

Onder-rechtheid zal 'n moet immer blijven bestaan. En of nu de vruw op de fabriek werkt, waar zij misschien een heele reeks patoons zal hebben, of in meer beperkte kring in het huishouden en slechts een heelt te behooren, dat blijft zoo wat hetzelfde.

Maar het meidenvraagstuk vergt in de eerste plaats menstelijheid. Naast de hofe welke den werkveer zijn bedienden doet verblijden, hun werk hoogschatten om hen meer als medeliepers doet beschouwen dan wel als betasde huurlingen; naast liefde, welke de bedienden hun patroon doet eeren en hoogenzien en zieh van hun werk in zgewone tegenover hen verplicht voelen — en dat is grotendeels in onze werlt te kort, en juist daarom behoort de meidenvrouwe niet meer tot onze tijd, zowals er reeds veel uit verhanden werd. Maar ook, daarom is onze tijd zoo arm, zoo doodarm, en het leven voor velen zoo moeilik.

«Nach Paris» in een vigilante

De oude Berlijnsche koetsier Gustave Hartmann moet op dit oogenblik wel de gelukkigste en fierste Duitscher van de wereld zijn.

Den schoonen droon van Keizer Willem, heeft hij deze Hartmann voor zich zelve verwozeld met een vigilante-parade.

Hij heeft den afstand Berlijn-Parijs afgelegd, en in deze laatste stad zich als een triumfator laten inhellen. Aan de poort Lantins wachtte hem een ontvangstcomitè van Fransche kollezens af, en zijn intocht over de boulevard was de grootste Parijsche gebeurtenis van dien dag.

De oude Berlijner werd toegezocht door de massa, luides der wez en in de ramen. Het regende bloemen over zijn oud koetsje.

In Duitschland kijkt men op 't geval als door de hand Gods gezegd. Hebben de Franschen dan een val van twee miljoen lijkten opgeworpen tussehen den Keizer aller Duitschers en Parijs, om ten slotte eenen eilanden Berlijnschen vulliamtenkoetsier als overwinnaar in kuis-hofstad in te helen? Zoo het geestooen in en buiten het Vadersland er zeker w kintten overpeinen op dit moment, maar de reuslike koudste pers stemt dit vooruit tot liguzendige overwegingen.

De Tasschele Bamschatsch's bijvoorbeld heeft er een zeer belangrijke politieke betekenis aan.

Zo besluit: dat de feestelijke ontvangst van dit koetsier te Parijs een der menigvuldige bewijzen is, dat de Fransche openbare meening er niets zou teven hebben indien men nu eens kort en goed alle handpalen opnuide, die nu dagelijks den wez versperpen waarop Duitschland en Frankrijk elkaar meet n tegenkomen.

«Daar is eene te meer gebleken», schrijft

het blad, en de receiptie van Hartmann noemt het «en der menigvuldige bewijzen» van het verlangen der openbare opinie in Frankrijk naar een definitieve vrede met de Duitschers.

Het is nu de beurt aan de Duitche publieke opinie, aan den Duitschen man in de Duitche straat, om op zijn beurt eens, door een dergelijke manifestatie van populaire hartelijkheid teveneer en gewezen vijand, te den bijken, dat het evenzeer een eerlijke verzoening met Frankrijk wenschet.

Het is zeer verstandig vanwege dit eene Duitche personeel dat alvast dat het niet op dit komach voorvalletje heeft gewacht, en zieh nauwereijk tekenschap te geven van den waren geest der Fransche natie. En het zal dus al zeker niet meer de «Taschele Bamschatsch» zijn, die het volk in Duitschland moet zal laten en sterken in den waan, dat hezelyse Fransche volk dat zo licht al zijn kluin vergoot om een eunden Duitschen koetsier te Parijs in de bloemen te zetten, en gevaar zou zijn, waartoen Duitschland nog eens om zijn bestaan zal moeten vechten.

Het lag in de macht van ledere Duitser om zieh zoo vriendelijk te Parijs te doen ontvangen als Gustav Hartmann. Voor den Keizer z lf ware, dat een groter konst gewest, want hij is in 1914 zwoer gesteld was op een reide naar een feestelijke receiptie in de Fransche hoofdstad.

Alleen heeft hij zieh vergist in den rechten wez en de beste rechtsgeleerdheid. Hij heeft gemeent dat de baan naar Parijs door België is, en dat zij met minder dan kanonnen van 42 centimeters niet zou vrij te maken zijn.

En vroeten jaar later, is het de nederigz zijner onderthen, en zgn oud koetsier, die hem leert hoe een Duitser «nach Paris» behoort af te reizen, als hij den Berlijnen te zien kriegen wil en er niet bliem en vluigen, door de bevolking wenschet te worden ingehaald in een vigilante!!!

BUITENLAND

FRANKRIJK.
Gezonde kinderen gespeend met zeldzaam. In het Miehellebos te Parijs is een schandig belend gemaakt dat groote opschuldiging heeft verwekt. Dit belend is op zijn hoed nepten jaar als heele stem, professor Durbhonne, en als assistent-hochschler, Dr. Richard.

De 11. stander had over eenen tijd ontsekkende grommen, en werd verslagen door een grolf grolf met Meerie gekomen en warm markt, velen door veele vaste-stande politie de 11. stander, der linskische post. Se liet dan veele velen loer wez ead de lre ead, zij niet zeer getrouwee ead wez. Tevens vellen leezingen over blind indangontsekkende grompeerd zeevost waent. Een andere zek waf handsteld en men vernam dat de vruw, de stander, zieh tot een anderen heelmeezter had zwoerd, een ontnge gmatralsad vriendending. Om de dinste ongescheldheid welen de kinderen gespeerd. Nu reeds waren er zeven leefingen aangevuld, die na de vacantie moesten geopereerd worden, zwoezied voor appendicitis. De kinderen werden onderzocht door de heilmees-

ters, die bevonden dat zij volstrkt niet aan die kwaal leden.

Het kwam alras uit dat de nieuwe bestuurder der kinderen aan zijn vriend den heelmeezter overleerde. De operatiekosten werden tussehen beiden verdeeld.

Professor Ombredanne en Dr. Richard hebben ontzag genomen. Het gerecht zal zieh met de zaak bemoeien.

De Fransche frank gestabiliseerd aan 124. he Pond. — Zaterdag namiddag verzaderde de Fransche Ministerraad om den definitieven tekst vast te stellen van de overeenkomsten betreffende de stabilisatie. Het schijnt dat algehele overeenstemming gemakkelijk bereikt werd.

Om 5.30 ure kwam de Kamer bijeen — een loutere plebsvoeren — voor een zitting, waarin Poincaré de ontwerpen tot stabilisatie indiende, welke naar de financieele commissie werden verwozen.

In de wetsontwerpen wordt voorgesteld den gedwoenen koers at te schaffen en de inwisseling van bankpapier in goud te verkozten.

Het ontwerp bevat dertien artikelen. In het eerste artikel wordt de gedwoenen koers afgeschafte, het tweede artikel stelt de waarde van den frank als Fransche munteenheid op X milligran goud van een gehalte van 900/1000. Artikel drie verzekert de inwisselbaarheid van bankpapier in goud en stelt de voorwaarden vast.

Het vierde artikel bepaalt, dat 35 ten honderd van de waarde der in omloop zijnde bankbiljetten door goud bij de Banque de France gerdikt moet zijn.

Artikel vijf en zes voorzien in het slaan van gouden munteen van 100 frank, terwijl het zevende artikel voorziet in het slaan van zilvergeld en het intrekken van de biljetten van 5, 10 en 20 frank.

In artikel acht wordt bepaald, dat de door de Kamers van Koophandel in omloop gebrachte munteen zullen worden ingetrokken. Artikel negen zegt, dat met de uitvaardiging van de wet de vroeger geslag n gouden of zilveren munteen niet meer gldg zullen zijn.

Het tiende artikel stipuleert, dat de goudvruwden van banken, welke het voorrecht hebben tot het uitgeven van bankbiljetten opnieuw zeevareerd zullen worden.

Volgens artikel elf zijn de rekeningen en fondusdepots van de Sehatist opgehouden, en 't artikel twaalf heeft verschillende wrozen op, terwijl artikel dertien de overeenkomsten gerdikt art, welk op 25 Junj gesloten zijn tussehen den Staat en de Banque de France, den Staat en d Anonistiekas en tussehen de Banque de France en de Anonistiekas.

De nieuwe frank staat in verhouding tot het pond sterling 124.21 en tot den dollar 25.52.

In de Kamer werd het stabilisatie-ontwerp gestemd met 450 stemmen tegen 22, en in den Senaat met 256 stemmen tegen 3.

Duitschland.
Droevig! — Te Munchen heeft zieh een heere burgermeester met zijn 17 jaren vruw in de oudelike woning van het leven berood in de oudelike woning van het leven berood door een zekruken open te zetten. Toen de oudelike zieh terug kwamen, waren bij beide postelingen de vruwgesonden neid gewelen. De bewoerden den vruw de daad is onbekend. Beide jonkelingen waren goed gezind en stonden op school goed aansgeshten.

Het is echter gebleken dat zij trouwe bezoeks waren van kinemas en ook dat zo greeg boeken verstanden van het soort schrijvers welk er op uit is om hunne lezers te verderven.

ENGLAND.
Een optimist van 107 jaar. — Gisteren leefte het Indianen-opperhoofd Witte-Panid-Adelaar een bezoek gebracht aan London, waar hij in de dracht van zijn volk, met zijn vruwen tressen versierd, die 500 jaar oud moesten zijn, veel beziens had.

Hij verklaarde, dat hij 107 jaar oud was, maar zieh nog heel jong voelde en van plan was tennis te duizend jaar te worden. Het eenige wat de menschen te London en New-York belette om ook oud te worden, was het onbeschrijfelijk straatruimder, dat verlammond op de zenuwen werkte. Maar voor een paar dagen kon iemand als hij daar geoltegen.

Behalve twee strooiën hoeden, verklaarde het Witte-Panid geen andere Europeesche kleedingsstukken aan te schaffen.

AMERIKA.
Huwelijk en echtscheiding. — Het staat van slecht tot erger. Er worden minder huwelijken aangegaan en tevens worden meer echtscheidingen aangestipt.

Bij de volkeren verslapte de groote godsdienstige gedachte; dat het huwelijk een band is die voor het leven bindt. Maar de moderne zedeleer verwerpt het juuk en haat dat met het huwelijk — dat men het wilt of niet — verbonden is. Is er te veel vruw? Wordt de vruw losser en vruw en rekert zieh meer op zieh zelf voor het bestaan?

We staan hier voor de cijfers van den Staat Michigan. De cijfers spreken van 39.758 huwelijken in 1926 en 26.373 huwelijken in 1927. Eene vruwende vruwemering van drie duizend.

Voor de echtscheidingen: Er waren in 1926 9.648 echtscheidingen en in 1927 waren er 19.527. Hier staat wij voor een aangeroend getal.

Maar als ge leest in de dagbladen, als ge rondom u ziet hoe onbezonnen, hoe kinderachtig, hoe onnosel soms het huwelijk aangegaan wordt tussehen twee jonkelingen, die niets dromen dan vermaak, die geen plichten kennen, bij gemis aan ernstige godsdienstige opvoeding en richting, kan men gemakkelijk aannemen dat het huwelijk van langs om meer als eene vrubintens aangegaan wordt.

NEDERLAND.
Hoe men een nieuwen burgemeester dient te ontzagen. Te Onwkerk bij Zierikzee is de nieuw benoemde burgemeester, M. J. Bomey, aangesteld. De scherpste vruwde der, zwoel fin grins zegd) Van d. S. Stelp moest hem als oudste vruwde vruw vruwde. Dit zijn rede knippen wat het volgend is: «Ik wil niet nalaten te zeggen, dat ik dat niet met veel eedristidite, om men dat ik zelf ook als aanvruwer naar het volgend, de benoeming, quamme zelf had ontvangen, te meer nog, daar op een klein gebedde, na d. gehele gemeente heeft medegekocht, om mij benoemd te zien. Nu die anders is uitgevallen, is het. Voor mij een grote tegenslag. Evenwel heb ik zieh benoemd en in mij nu taak als burgemeester aangevuld, heb ik wil ik hopen dat zij in alle opzichten een goed burgemeester moest zien».

En aldre spreker, zekere heer De Late, wenschte ook den burgemeester geus met

MENGELWERK VAN «DE POSTRIJDER»

— 57 —

HET KASTEEL

DER

AFGRONDEN.

— Gij zijt een lafzand, mijnheer! riep Tiburee met het schuim van razernij op de lippen naar Posquères toetredend. Ik zeg het u in 't gelant en ten aanboore van geuigen.

— Best, antwoordde Remy bedard, en gij rekt er zeker op mijnheer...

— Dat gij mij rekenschap geven zult van uw trouwloze daad, en dat uw bloed zal afwassen wat zij...

— Zou mijn vruw een vlek van uw kleeren of geweten kunnen wasschen? vroeg Posquères. Mijn vriendin komen me, en maar al te dikwijls nam ik tot mijn spijt een tweegevecht aan dan dat men aan mijn moed zou kunnen twijfelen. Ik heb mijn moed zo kunnen twijfelen. Ik heb mijn moed zo kunnen twijfelen. Ik heb mijn moed zo kunnen twijfelen. Ik heb mijn moed zo kunnen twijfelen. Ik heb mijn moed zo kunnen twijfelen.

— Gij zijt een lafzand, mijnheer! riep Tiburee met het schuim van razernij op de lippen naar Posquères toetredend. Ik zeg het u in 't gelant en ten aanboore van geuigen.

— Best, antwoordde Remy bedard, en gij rekt er zeker op mijnheer...

— Dat gij mij rekenschap geven zult van uw trouwloze daad, en dat uw bloed zal afwassen wat zij...

— Zou mijn vruw een vlek van uw kleeren of geweten kunnen wasschen? vroeg Posquères. Mijn vriendin komen me, en maar al te dikwijls nam ik tot mijn spijt een tweegevecht aan dan dat men aan mijn moed zou kunnen twijfelen. Ik heb mijn moed zo kunnen twijfelen. Ik heb mijn moed zo kunnen twijfelen. Ik heb mijn moed zo kunnen twijfelen. Ik heb mijn moed zo kunnen twijfelen.

— Dat zoudt ge niet durven. Gij voelt u allen sterke, wanneer u sprake is een maag tegenover een vrouw te belessen.

Xavier steld rustig op, en vroeg: Posquères: Verlangt ge dat we dien mijnheer aan de deuren zetten?

— Het is der moeite niet waard, hij zal wel gaan.

— En Tiburee naderend, zei hij hem half luid: — Gij hebt nog slechts enige uren, mijnheer. Zou gij mij nog heden niet, gehoorzaam... zal ik me met meer als gebonden beschouwen door de belofte te zwijgen en u te sparen.

— Tiburee wilde den schijn vermijden dat hij aan deze bedreiging toegaaf.

— Ik zal me wreken! zei hij heengaanste, ik zal me wreken!

— Gij zijt minder sterk dan ik, mijnheer. Ik stek mij tevreden met recht te eischen.

— Op dat oogenblik hoorde men een woedend gebel: het was Pluto die in de aangrenzende kamer opgesloten, geweldig teven de deur kramde. De razernij van het brave dier werd zo hevig dat Xavier, zieh tot zijn vriend wendend, hem zei: — Laat, in Gods naam, dat best los opdat er een einde kome aan zijn gerans.

— Het zal niet lang duren, antwoordde Posquères.

— Waarom niet vroeg de sonnettenmaker. — Omdat Pluto het niet tegen ons heeft, maar kwaad is op Tiburee Dangles.

— Kom, denkt ge dat? zei Xavier.

— Herinner u wat er op de baan van Luzancy voorviel...

Middelwijd de jonge lieden, die niet op de hoogte waren van de beweegreden welke tot Tiburee's zotte uitdagig leidden, over den gevoorden woordenstrijf spraken, vroegen de dokter en zijn vriend zieh af, wat het einde van dit drama wezen zou.

Allen, behalve Xavier, moesten het mid-

dagmaal in een restaurant van Parijs nemen, waar ze gewonen waren de heilmeestertijden der «Conquistadores van de Marie» te houden. Op het vastgestelde uur verliet de bij Posquères vereenigde kleine groep de rue Madame ten einde zieh bij de Varins en Henriette te voegen.

Xavier die door zijn beroepslichten weerhonden werd, keerde naar huis terug in afwachting van het oogenblik om zieh naar een ouder zieke te begeven, dien hij eerst laat in den avond bezoeken en een zenuwstikenden drank toedienen moest.

Na het vluge toentje van zooveen zag Posquères zieh liever ontzagen van de verplichting met zijn kameraden te dinneen.

Hij vermoede dat zijn aanwezigheid ergens kom moedig zijn. Léa en haar vader hadden hem noodig.

Terwijl de jonge lieden vertrokken om nan het maal van de «Conquistadores» deel te nemen, liep Tiburee achterdoelloos door de straten van Parijs.

Zijn woede verblinde hem; voortgaande uitte hij af de bedreigingen.

Toen hij weder bedard geworden over zijn toestand kon nadenken, begreep hij dat Posquères nooit duellereen zou, en dat hij met hem uit te dagen slechts een onvoorzichtigeheid bij zijn misluden gevoegd had. Er bleef voor Tiburee niets anders over dan naar huis terug te keeren, waar zijn vader hem wachten moest. Tiburee had geen zeevemaal honderd duizend frank, maar en miljoen, kortom, alles bij zieh wat hij bezat behalve de instelling van de rue Laffitte.

Langzaam achterd bij vooruit, zijn toorn was restid, hij begon te overvez n.

— Vador zal het me nooit vergooven, dacht hij. Wel kent het publiek het geheim der Afromnden niet, maar 't is reeds te veel dat drie personen er van bewust zijn: vader, Léa en Posquères. Die vervloekte Posquères... Ik vergat den geneesheer... Vader zal me niet vorraden; maar Léa haat me voortaan, en haar haat is vreeslijk. Indien

vader graaf de Montbrand zeevemaal honderd duizend frank teruggeeft, zal de oek de waarheid kennen... Ik ben verloren, onberoepelijk verloren voor kortere of langere tijd. De vrees zal mijn stoutmoedigheid verlammen. Ik voel me voor het vervolg ongeschikt. Stand, fortune, ik verlies alles te gelijk, alles... knijz...

Hij hield op en scheen na te denken.

— Kom, kom, hernam hij, de graaf is nog niet verwridd, en hoe bezwaerd vader ook wooren moege om graaf de Montbrand waden in 't bezit van zijn fortuin te stellen, als ik Parijs verlaten heb, zal hij me niet aanklagen. Met een miljoen is men overal rijk.

En in stede van naar de rue Laffitte terug te keeren, sloeg Tiburee den wez naar het Noorderstatie in.

Hij zou niet lang moeten wachten, want een kwartier later werd het guchet geopend en hij zon den kaartje voor Brussel nemen.

Tech was hij niet gerd. Zijne beunen wadelden en zijn voorhoofd was met zweet bedekt. Vreeschig beschouwde hij de personen die de voorpalts binnenkwamen, als was hij bang in reder van hen een agent in burgerkleding te herkennen. Niettemin vond hij zime koelbloedigheid weer en bezaaf hij zieh naar de afsluting, waartschen de reizigers zieh plaatsen, toen er zekere wanorde ontstond. Men liep weg en verdrong zieh. Er was een groote hond die zal ingesneld waar de kaartjes werden uitgedeeld; zij snurde, hij zocht en zime houding verrid die dreigingen.

Op het oogenblik dat hij bij Tiburee kwam, was deze het guiche genaderd.

Hij nam zijn bewijs en meende de wachtzaal binnen te gaan, toen de hond, welke Tiburee beleerde, op hem sprong en hem in de keel beet.

De aanval geschiedde zoo plotseling en was zoo vreeselijk dat men den tijd niet had om hem te voorkomen. Door den schok tuimelde Tiburee, die zeh met wanhopige

krachtsaanvallen verweerde, omver. De man pogde het dier van zieh te verwijderen, doch d' hond verscheerde zime prooi onder zek vernaalijk gebel dat het den toeschouwers aan moed ontbrak om het dier verbaard te loest e n strid aan te vinden, die doodelijke gevolgen hebben kon.

Intussen snelden twee politieagenten toe; zij trokken hun sabels en ploffen die in het lijf van den hond. Pluto liet zime prooi los en blees op het lijk van zijn slachtoffer den laatste adem uit.

De ongelukkige flanserde slechts dit ekele woord: Gevechtigheid!

Maar doez hem bij den statiechef binnen de politie-commissaris werd geroepen en hij zime onderzoek of de stervende edeent patienten bij zieh had, waarnaar dezes identiteit bliken kon, vond hij in den tonnazak van zime overjas een briefmetesch en in ene briefvreesch een miljoen in bankbiljetten.

Over de regeen bract geen kaart, geen enkel voorwerp, waartoe zijn naam en adres bliken konden.

Hij moet naar het doodelhuis worden overbracht, zei de commissaris. We zullen een bericht in de dagbladen plaatsen, en morgen zal zijn lichaam worden opgebeit.

Men plaatste Tiburee in de lijkzaal; terstond daarna werd er een artikel over zijn schrikkelijk einde opgesteld, vervolgens geopereerd en naar de burelen der vruwneameste nieuwsbladen van Parijs verzonden.

Dit werk vorderde ruim twee uren, en op het oogenblik dat het lichaam van Tiburee het lijkhuus werd binnengevragen, maakten de bewakers zieh gereed om het akelige gebouw te sluiten.

De menschen en het dier werden naast elkaner tentoengesteld. Mogelijk zou de hond, na herkend te zijn, den naam van zime slachtoffer aangeven.

Den volgenden dag sprak men te Parijs uitsluend over het drama der wachtzaal

van het Noorderstatie. Die schmeide lang, nan welke door een woedend best, werd verscheid, die mill-nair zind n vruwde en zonder geveld, welk een kaartje vruw Brussel gevonden had, kreeg een plaatsje in de reeks vruwneameste personen waartoe men zieh een paar dagen later beezidde hield.

Posquères was gewoen bij het ootstand een dachtda te lezen.

's Avonds te voren, had zime vruwden, vruwde bij zieh wat vermoed. Anre hield hem zijn koffie met eenige dachtdaen in te vruw.

Bij het overzien van 't dachtda, riep Remy eensklaps: — Arah! Arah!

De kleine Anaher verzoekte zieh bij n n. Waar is Pluto? vroeg Posquères.

— Ik weet het niet, meester.

— Is Pluto niet thuis?

— Mijnheer herinnert zieh niet de hand hoe verbroetend de hond gister n wa...

— Ja, ja...

— Nu, nauwelijks was mijnheer vertrokken, oek Pluto maakte gebruik van een openblik waarin de deur geopereburen was, en ontspane me zooveel snelheid, dat ik hem onmogelijk kon inhaleen.

— Keerde hij niet terug?

— Neen, mijnheer.

— Ik sta aanstonds op, maar heb uw hulp niet noodig. Loop naar dokter Xavies en breng hem mede.

De geneesheer vond zijn vriend gerd op te vertrekken.

— Waar gaan we heen? vroeg hij hem.

— Naar het doodelhuis, antwoordde Posquères in een rijtig stappend.

Toen Xavier naast hem zat, overhandigde Remy hem het dagblad.

(Wordt vervolgd).